

20260414 HỘI PHÁT KHỞI CHÍ NGUYỄN VUI THÍCH THÙ THẮNG CỦA BỒ TÁT

Đệ tử: Trong *Kinh Đại Bảo Tích* quyển 91 có câu:

Kinh văn: "Di Lạc! Ta không nói hạng vô thể lực là thành tựu nhẫn nhục, hạng vô nhiều chạm (撓觸) là mặc giáp nhẫn nhục."

Sư phụ: Chữ "Nhiều" (撓) này viết sai rồi.

Đệ tử: Vậy thế nào gọi là hạng "người không có sự tiếp chạm nhiều như ông ạ?"

Sư phụ: Không phải là "không", mà nên là "ưa thích". Ví dụ sáu căn tiếp xúc với sáu trần, nó có sự ưa thích đặc biệt; ví như ở miệng, ở lưỡi phân biệt cái gì ngon, cái gì không ngon, mùi gì thơm, mùi gì hôi. Nghĩa là con vẫn còn sự ưa thích của sáu căn, mà con còn bảo mình đang "mặc giáp nhẫn nhục", thì điều đó mang hàm ý lừa dối. Bởi vì nếu con thực sự nhẫn nhục, con sẽ biết rõ bản chất của chúng là gì, chúng chỉ là vật chất, chẳng liên quan gì đến con cả. Bản thân chúng không có tốt xấu, mà là do con định nghĩa tốt xấu cho chúng. Con không những định nghĩa tốt xấu, mà con còn không thể rời xa chúng, hạng người như vậy mà bảo nhẫn nhục đã vượt rào, nhẫn nhục hằng giờ không rời thân, thì thấy đều là lời giả dối.

Người mặc giáp nhẫn nhục phải thấu suốt tuyệt đối những điều này. Sáu trần chính là sáu trần, bất kể loại trần nào cũng không có tốt xấu, đúng sai, phải trái, càng không tồn tại sự ưa thích hay chán ghét của con. Nếu vẫn còn những thứ đó mà bảo mình mặc giáp nhẫn nhục, đó là xảo trá, vì con chưa nhận thức thấu triệt bản chất của nó là gì. Tại sao nói nhẫn nhục là nhận thức thấu triệt? Trong *Kinh Hoa Nghiêm* giảng về mười loại Nhẫn, chính là mười loại nhận thức này. Con có mười loại nhận thức này thì mới gọi là Nhẫn, nghĩa là có sự xác nhận, xác nhận bản chất nó là gì.

Đệ tử: Phật dạy:

Kinh văn: "Ta không công nhận hạng ít phiền não là luật nghi thanh tịnh".

Phiền não rất ít, Ngài cũng không gọi là thanh tịnh sao ạ? Một chút xíu cũng không được có ạ?

Sư phụ: Vì hễ con còn phiền não là con còn Nghĩ (Tưởng). Phiền não thực chất chính là cái Nghĩ tưởng, bao gồm Tham, Sân, Mạn, Nghi. Con đem Tham Sân Mạn Nghi ra để Nghĩ, lúc đó gọi là thù dật, là đạo diễn, là lắp ghép, là liên tưởng – thấy đều là suy Nghĩ. Cái suy Nghĩ đó trong phiền não gọi là **Si**, chính là "si tâm vọng tưởng", nên cái Si này chính là vọng tưởng. Khi con có phiền não dù là nhẹ nhất, nó cũng sẽ có cái Nghĩ nhẹ nhàng tương ứng. Tuy rằng con dễ kiểm soát, nhưng nếu một phút không cẩn thận là con sẽ chạy theo vọng tưởng ngay. Thấy đồ ăn, ừm ngon quá, là dễ đi ăn. Thấy người đáng ghét là sinh sân hận. Thế nên dù ít, nó vẫn dễ thúc đẩy con tạo nghiệp thân và khẩu. Mà hễ tạo nghiệp thân khẩu là phạm giới rồi, không còn tồn tại luật nghi thanh tịnh nữa.

Giống như thấy một người chuyên gãi chân, vị ấy đi làm món ngon, con bảo món đó có tính là món ăn thanh tịnh không?

Đệ tử: Dạ không ạ.

Sư phụ: Không cách nào thanh tịnh nổi, vì chân thì đập đủ thứ bần thiêu, rồi lại hay gãi chân, nghĩa là cái gì bần cũng dính vào tay. Lúc đó lại đi làm món ngon, con bảo nó ra cái vị gì?

Đệ tử: Vị chân ạ?

Sư phụ: Không, đó là loại "vị hỗn tạp đệ nhất thiên hạ", vì cái gì cũng có trong đó, còn nghiêm trọng hơn cả bộ phim *Con heo ở ngã tư đường* – ở đó người ta chỉ phân biệt được vài trăm loại mùi tất thối thối mà đã thấy hưởng thụ lắm rồi. Còn những người cho đồ ăn đó vào miệng, lúc đầu thấy cũng ngon, nhưng thực chất là vị gì cũng có.

Đệ tử: Thế thì phải mua một hộp găng tay chứ ạ.

Sư phụ: Có những người lúc đầu cũng quy củ lắm, đeo găng tay. Nếu chỉ gãi chân thôi thì còn đỡ, cùng lắm là vị của chân.

Đệ tử: Đằng này cái gì cũng sờ, cái gì cũng gãi. Mà găng tay loại đó là nhựa (plastic) nữa ạ.

Sư phụ: Thì nó cũng có một loại độc tố trong đó.

Đệ tử: Ý Thầy là hàng trăm loại độc, đáng sợ quá, Thầy không nói con chẳng bao giờ nghĩ tới.

Sư phụ: Đó là sự thật mà.

Đệ tử: Dưới chân chắc chắn có nhiều mầm bệnh ạ.

Sư phụ: Con nhìn mọi người có vẻ rất sạch sẽ, sàn nhà quét sạch bong, thầy đều đi chân đất trong Phật điện. Nhưng con có biết trong những hạt bụi theo gió bay tới đó có những gì không? Nó có chất thải của đủ loại người, đủ loại động vật, của đất đai, tóm lại cái gì cũng có. Chúng ta bước qua bước lại, dính chút bụi, rồi con lại gãi chân cho bụi dính vào tay, thế là trước sau trái phải trên dưới tay con thầy đều có bụi. Sau đó con đi bỏ hoa quả, những thứ dính dớp đó dính hết vào hoa quả thôi.

Đệ tử: Dẫu con không gãi thì nó cũng có sẵn trong không khí mà ạ.

Sư phụ: Nhưng của con là được gia công đặc biệt, được tích trữ dưới chân con, lại còn được ngâm trong đủ loại nước (mồ hôi), cái đó là hàng gia công đặc biệt, khác hẳn với bụi thường. Thế nên con người phải giữ sự thanh tịnh, nội tâm thanh tịnh, thân thể thanh tịnh, cả hai đường thân và tâm đều thanh tịnh mới gọi là người tu hành. Trong kinh Phật con thầy đều thấy trước khi thuyết pháp, Phật đều phải tắm rửa, tối thiểu cũng phải rửa chân, nếu không ngồi kiết già cũng không yên, chẳng có vị Phật nào không giữ vệ sinh cả.

Kinh văn: *"Ta không công nhận hạng dùng phương tiện tà vạy (tà phương tiện) là người tu hành như lời dạy".*

Đệ tử: Thầy ơi, tà phương tiện ở đây hiểu như thế nào ạ?

Sư phụ: Ví dụ con thấy một cái ốc vít muốn tháo nó ra, kết quả con lại dùng cái cờ-lê không đúng cỡ, có tháo được không? Hay ta dùng xe tải, dùng máy cày để tháo ốc vít đó có được không?

Đệ tử: Dạ không ạ.

Sư phụ: Hay dùng cưa điện để cưa, dùng rìu để bổ?

Đệ tử: Thế thì hỏng hết ạ.

Sư phụ: Đúng rồi. Muốn tháo ốc vít hoàn mỹ, con phải dùng đúng công cụ, đúng lực và đúng phương pháp, đó gọi là phương tiện, là **thiện phương tiện**. Còn "tà phương tiện" là gì? Là ngoài phương pháp đúng đắn ra, thấy mọi phương pháp khác con đều lôi ra dùng.

Ví như ta từng thấy có người bảo: "Chuyện ăn uống này khó kiểm soát quá, tôi sẽ ăn cho đến khi nào chết vì bội thực thì thôi. Vì tôi nghe Pháp thấy bảo phải làm cho phiền não 'no chết', nên giờ tôi sẽ ăn thật lực để ăn chết nó luôn". Cuối cùng họ ăn đến mức thực sự không thể nuốt nổi nữa, ta bảo: "Chưa được, vẫn phải ăn tiếp, vì con định ăn cho chết cơ mà, chưa chết thì vẫn phải ăn". Họ lại bảo: "Không, chết sống con cũng không ăn nữa". Ta bảo: "Sai rồi, ban đầu con thiết lập như vậy, thì con phải ăn cho chết, con chưa chết thì chưa đạt được hiệu quả tiêu diệt phiền não đó, chết sống không chịu chết là sao?". Con nói dùng cách đó để giải quyết lòng tham ăn, nhưng khi sắp no chết thật thì con lại không dám chết. Vậy con bảo cái cách ban đầu con dùng có phải là chánh phương tiện không? Đó gọi là **tà phương tiện**. Thực chất nói trắng ra là con chỉ muốn mượn cái cơ đó để thỏa mãn lòng tham ăn của mình mà thôi. Hễ tham đến mức gần chết là vị ấy hết tham ngay, vì vị ấy thực sự sợ chết.

Thế gian có bao nhiêu tà phương tiện? Vô lượng vô biên. Ví như lời chúng ta nói, hễ không phải là chân thật ngữ, thực ngữ thì thấy đều gọi là tà, gọi là tà phương tiện. Con mượn ngôn ngữ, phương pháp đó để đạt được một mục đích nào đó, bất kể mục đích gì, nó đều là tà. Nếu con dùng cách đó để giải thích Phật pháp, thì Phật pháp cũng thành tà luôn, vì Phật pháp ở đâu cũng chỉ hiển hiện cái "Chánh", hễ đã thành tà thì không gọi là Phật pháp nữa. Nghĩa là phương pháp của Phật pháp phải tuyệt đối tuân theo quy luật, nguyên lý, quy tắc mà làm, không được có sự sai lệch. Giống như cùng một bộ công cụ, không được chọn rộng hơn một số hay hẹp hơn một số, không được lệch một li, đó mới gọi là Phật pháp.

Vậy Phật pháp là gì? Là **Pháp của sự giác ngộ**, giác ngộ chính xác nó là cái gì và vận dụng nó tương ứng như thế nào. Nương vào Phật pháp, mọi việc con làm chắc chắn thành công; rời bỏ Phật pháp, thấy mọi việc con làm đều khó lòng thành tựu.

Đệ tử: Tại sao có những việc chưa từng làm qua, nhưng có người làm sai, có người làm đúng ạ? Ví dụ mỗi mỗi hôm qua sửa cái máy cày, cô ấy chưa từng làm bao giờ, sao cuối cùng lại làm đúng ạ?

Sư phụ: Vì cô ấy bắt buộc phải dùng phương pháp chính xác thì mới đúng, mới sửa được chứ. Chỉ cần phương pháp sai, đừng nói là cái máy cày, dầu chỉ là vận một cái ốc vít, hễ sai phương pháp là con không bao giờ tháo ra được. Một việc cực kỳ đơn giản mà sai phương pháp thì cũng không đạt được mục đích. Thế nên trong Phật pháp rất coi trọng điều này.

Mấu chốt là chúng sinh không biết cái gì là tà, cái gì là chánh, cái gì đúng, cái gì sai. Ví dụ Tham Sân Chi Mạn Nghi chính là một loại sai lầm, nó chắc chắn làm con đi ngược lại thực tế, ngược lại quy tắc, nguyên lý và phương pháp. Nhưng con người lại không nghĩ như vậy. Chuyện này rất phổ biến, ví như ta từng thấy có người cãi nhau tìm đến ta phân xử; người

chồng nói mình đúng, người vợ bảo mình phải. Ta nghe nửa ngày trời, vì cùng một sự việc mà hai người nói thành hai kiểu khác nhau, đó chính là hiện tượng **Rashomon** (La Sinh Môn). Muốn phân xử cũng hơi mệt vì chẳng biết cái nào thật, cái nào giả. Nhưng không khó để nhận ra là họ thấy đều làm sai phương pháp.

Anh chồng thì ngại nói thẳng, cứ thích mượn chuyện người khác, kể chuyện thiên hạ để ám thị chuyện của mình. Chị vợ nghe một hồi là phát khùng: "Chuyện đó chẳng liên quan gì đến chúng ta cả, tôi chẳng quen biết họ, mà anh làm mất thời gian của tôi quá". Anh chồng bắt đầu nổi hỏa, vì chị vợ không thỏa mãn được cái tham của anh ta (muốn được hiểu ý), nên anh ta sinh lòng sân hận; hễ không thỏa mãn được tham là chắc chắn sinh sân, điều này kinh Lăng Nghiêm đã giải thích rõ rồi. Đã sân hận thì mặt nặng mày nhẹ, ngôn ngữ khó nghe, rồi ngồi lì một chỗ, gọi cũng không thèm thưa.

Đệ tử: Thầy đang tả hiện trường cãi nhau ạ?

Sư phụ: Ủm, chị vợ thấy thế càng nổi điên: "Kêu nãy giờ nhờ giúp một tay mà cứ trơ ra đó, không thèm đoái hoài". Thế là cãi nhau càng lúc càng hăng, mãi sau ta mới hiểu ra vấn đề. Con xem, anh chồng không nói thẳng thì ai mà biết được, chị vợ thì không cách nào đoán ra nổi. Cuối cùng ta hỏi anh ta: "Cái chuyện người khác mà anh kể nãy giờ là chuyện gì vậy?". Anh ta mới nói thực ra là chuyện này chuyện kia. Lúc đó ta mới hiểu, anh ta muốn mượn chuyện đó để chị vợ hiểu một ý định khác của mình, nhưng chị vợ không hiểu nổi, lại đang bận làm việc, thế là bùng nổ thôi.

Những chuyện tương tự như vậy hầu như ai cũng phạm phải, biến một việc vốn là tốt thành ra tồi tệ. Đó chính là sai phương pháp. Sao không nói thẳng ra? Ví dụ: "Anh muốn đi ăn cơm với bạn, vì anh hay ăn của họ nên giờ anh phải đi, nếu không tiện thì anh dắt em đi cùng", thế là xong đúng không? Đàng này chết sống không nói, cứ bắt người ta phải đoán. Nói nửa ngày trời chẳng can hệ gì đến chuyện nhà mình, mãi đến chỗ ta, ta hỏi rõ rồi chị vợ mới vỡ lẽ. Con nghĩ xem, người một nhà mà cứ không nói thẳng, để nảy sinh bao nhiêu chuyện; hạng người tìm đến ta phân xử kiểu đó nhiều vô kể, đủ mọi sắc thái.

Đệ tử: Thầy giải thích một phát là họ hiểu ngay.

Sư phụ: Hiểu cũng vô ích, vì họ đã theo thói quen dùng cái phương pháp sai lầm của họ rồi. Cái phương pháp đó vốn dĩ đã sai nhưng họ đã thành thói quen, nên chỉ có thể nói là hiểu được sự việc đó thôi. Đến sự việc tiếp theo, vị ấy sẽ lập tức bày ra một chiêu trò mới mà con căn bản không lường trước được.

Đệ tử: Tại sao anh chồng lại không chịu nói thẳng ạ? Không nói được sao ạ?

Sư phụ: Vì kiểu như là "Tôi muốn cái này, tôi muốn cái kia, nhưng tôi không thể nói trắng ra là tôi muốn được".

Đệ tử: Anh ta lo lắng điều gì ạ?

Sư phụ: Chẳng biết nữa. Thế con chưa bao giờ lo lắng sao?

Đệ tử: Dạ có ạ.

Sư phụ: Đúng thế, thầy những sự lo lắng đó của con đều là vậy cả.

Đệ tử: Những thứ của con cũng y hệt như anh chồng kia, vì đằng sau đó có rất nhiều thứ đan xen vào ạ.

Sư phụ: Đúng. Những thứ đó chính là phiền não. Không có phiền não thì không có những chuyện đó. Ví dụ con không có lòng tham, thì làm gì nảy sinh những chuyện này? **Không có cái tham không được thì sinh sân hận, mà không có sân hận thì không tồn tại chuyện trở mặt, bức bối hay cãi vã. Nếu con không có cống cao ngã mạn, thì con chẳng cần phải sống chết đi so bì với bạn bè làm gì. Nếu con không có lòng nghi ngờ, con cũng chẳng cần nói năng vòng vo tam quốc như thế, cứ trực tiếp mà nói.** Con chắc chắn là đang nghi ngờ rằng nói thẳng sẽ không ổn, nên mới chọn nói kiểu kia – đó chính là lòng nghi. Cuối cùng trong não con cứ nghĩ tới nghĩ lui, cái nghĩ đó chính là si tâm vọng tưởng, là chữ **Si** đấy. Cuối cùng con quyết định nói theo cách đó, kết quả là xôi hỏng bỏng không, hể nói ra là hỏng việc. *Bất kể là trong quan hệ vợ chồng, công việc hay xã hội, hể con là hạng người dụng đầu hỏng đó, chẳng phải con đang tự tạo ra cái số mạng cô độc lẻ loi, góa bụa đơn chiếc đó sao?*

Đệ tử: Có khi anh ta nghĩ nếu nói thẳng thì vợ không đồng ý ạ.

Sư phụ: Không đồng ý thì thôi, không đồng ý thì không đi nữa là xong. Hoặc là cứ thế mà đi, đánh chết tôi tôi cũng đi, thế cũng được; cứ sạch sẽ, dứt khoát, giản lược, đừng có vòng vo tam quốc.

Đệ tử: Cứ nói thẳng là mình tham, mình muốn đi, có được không ạ?

Sư phụ: Sao lại không được? Vì bản thân trong lòng con đã xác định là muốn đi rồi mà. Lúc này nếu chị vợ biết cách cư xử, chị ấy cũng chẳng bắt bẻ làm gì; còn nếu không biết cư xử, thì tan rã thì thôi. Sao cứ phải ở đó mà uốn éo như con rắn, kết quả là uốn đến mức mù mờ chẳng ra làm sao.

Đệ tử: Có lẽ anh ta sợ đánh nhau, kết quả lại thành đánh nhau thật.

Đệ tử 1: Chắc chắn rồi, đoạn sau là loạn cào cào cả lên, màu sắc thầy đều hỗn loạn hết.

Sư phụ: Đúng, con căn bản chẳng phân định rõ ràng nổi. Hãy nhớ kỹ: thầy mọi sự việc hể con đem bộ lọc phiền não vào áp dụng, con sẽ thấy thầy đều do phiền não mà khởi, chắc chắn làm hỏng việc. Vốn dĩ không có chuyện gì, một chuyện cồn con cũng thành đại họa. Nếu là người biết cách làm, chuyện ác lớn đến mấy cũng chuyển thành chuyện tốt được. Còn kẻ không biết làm, chuyện tốt rành rành cũng biến thành đại họa, sự tình nghiêm trọng đến mức đó đấy.

Đệ tử: Đó là vì không có chánh phương tiện, thầy đều là tà cả ạ.

Sư phụ: Chắc chắn là làm hỏng hết.

Kinh văn: *"Ta không công nhận hạng người ưa nói năng là nhất tâm trụ (tâm chuyên nhất)."*

Đệ tử: Ưa nói năng nghĩa là gì ạ?

Sư phụ: Là hạng người ham nói. Hạng người như con, người tu định, hể ham nói là tâm căn bản không định lại được. Vì cái thói ham nói chứng tỏ nội tâm con đang hỗn loạn. Thêm nữa là

sự chấp trước, vọng tưởng bay lượn cộng với sự chấp trước không buông, nên mới dẫn tới việc bắt buộc phải nói, không nói không chịu nổi. Nhưng có những lời nói ra có ích cho người, có những lời nói ra chẳng ích gì cho ai cả.

Đệ tử: Lời nào thì có ích ạ?

Sư phụ: Lời nói Nhiều Ích chúng sanh thì có ích cho con.

Đệ tử: Thế nào là lời nói Nhiều Ích chúng sanh ạ?

Sư phụ: Là chúng sinh nhận được lợi ích từ con, nhờ lời nói của con mà họ đắc được lợi ích dồi dào hơn. Ví dụ con bảo mỗi mỗi ngày làm một chút món ta thích ăn nhất, đứng về phía ta, đó là bảo vệ lợi ích của ta. Còn đối với cô ấy, đó là tổn hại lợi ích của cô ấy rồi. Cho nên, ở chỗ ta sinh ra hiệu ứng này: con bảo vệ lợi ích của ta, ta thấy vui, ta bảo con là người tốt. Còn nếu con không bảo vệ lợi ích của ta, thậm chí làm tổn hại lợi ích của ta, dẫu chỉ là tổn hại thể diện cũng không được. Con cứ khư khư giữ lấy mấy thứ của mình, nào là cái tôi, nào là thể diện, thậm chí là tôn nghiêm hay tiền tài...

Đệ tử: Thế nếu lời con nói có ích cho người này nhưng lại không có ích cho người kia, thì sao ạ?

Sư phụ: Vậy thì con phải nói những lời mà **ai cũng được lợi**, thế là xong. Con bảo "để tôi đến hầu hạ các bạn cho tốt", con xem lời này vừa thốt ra, người ta nghe xong, dẫu con chưa hầu hạ họ đã thấy thoải mái rồi. Còn nếu con bảo "các người là cái thá gì mà bắt tôi hầu hạ", người ta nghe xong là thấy lạnh sống lưng ngay. Hãy nhớ, chúng sinh là hạng duy lợi thị đồ, lợi ích của họ là quan trọng nhất. Chỉ cần con không làm tổn hại lợi ích của họ, trái lại còn bảo vệ lợi ích cho họ, họ sẽ bảo con tốt, thậm chí họ sẽ theo con mãi mãi. Tại sao? Vì thiên hạ chẳng có ai bảo vệ được toàn bộ lợi ích cho họ cả. Con bảo vệ được, họ sẽ theo con.

Đệ tử: Vậy nếu hai đứa con không có chuyện gì (lợi ích) để nói thì tốt nhất là không nói sao ạ? Nếu con không nghĩ ra được lời nào đặc biệt để lợi ích cho họ thì im lặng ạ?

Sư phụ: Đúng thế, sao cứ phải nói? Thực tế nói năng là một phương thức giao tiếp tồi tệ nhất. 90% con người khó lòng nắm bắt được chừng mực khi nói, thậm chí không nắm vững được ngôn từ, có những người chỉ biết nói đi nói lại có vài câu. Mà chỉ với vài câu đó mà đòi diễn đạt hết ý nghĩa của mình là chuyện không tưởng, nhưng họ chỉ biết nói bấy nhiêu thôi. Đã vậy họ còn muốn truyền tải thấy mọi ý định của mình, thế là bắt người nghe phải đoán mò. Khổ nỗi chúng sinh thấy đều ngu si, không có trí tuệ, sao mà đoán đúng được? Chắc chắn là đoán sai. Người nói đã sai phương pháp rồi, người đoán lại thêm chút sai lầm của mình vào nữa, kết quả liệu có ra cái đúng được không?

Đệ tử: Đại sai bét ạ. Thầy vừa bảo nói năng là phương thức giao tiếp kém nhất, vậy phương thức tốt là gì ạ?

Sư phụ: Trước hết phải rõ ràng về sự việc hiện tại. Ta nhớ có một ngoại đạo tìm đến Phật bảo: "Thưa Phật, con thấy Ngài đi khát thực người ta cho nhiều thế, giờ Ngài dạy con đi, hôm đó Ngài đến nhà đó Ngài đã nói gì? Con sẽ nói y hệt như Ngài để cũng được cho nhiều như vậy". Phật bảo: "Không được, lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ. Ông nói y hệt lời ta cũng không đắc được nhiều hơn đâu, trái lại còn thảm hại hơn đấy". Tên ngoại đạo bảo: "Ngài là bậc đại

Sa-môn không hề bõn xén kén chọn, sao Ngài lại xử sự như vậy? Ngài đừng quản tôi có đắc hay không, cứ nói đi!". Phật bị ép quá đành phải nói. Phật kể lại hôm đó Ngài đã nói những gì. Vì gia đình đó lúc bấy giờ đang thời hưng thịnh, mọi chuyện tốt đẹp thấy đều kéo đến, nên Phật đã nói vài lời khách sáo, tôn trọng. Tên ngoại đạo học thuộc lòng, học đi học lại không sót một chữ. Đến nhà người ta, vừa bước vào cổng đã gào toáng lên những lời đó. Người ta túm lấy anh ta hỏi: "Anh có ý gì hả?". Anh ta bảo: "Tôi đến để chúc mừng chúc mừng". Người ta bảo: "Nhà tôi đang có tang, người thì bệnh nặng người thì vừa chết, anh đến đây chúc mừng cái gì hả?". Thế là họ xông vào đánh, đánh từ trong ra ngoài, đánh cho bầm dập tím tái.

Cuối cùng anh ta lại tìm đến Phật: "Không ổn rồi, con dùng lời Ngài dạy mà không đúng, con bị đánh rồi". Phật bảo: "Đúng rồi, lúc đó Ta nói là dựa trên trạng thái gia đình họ lúc bấy giờ. Ông xem bây giờ nhà họ ra nông nổi nào, ông còn dùng lời đó mà nói, chẳng phải là tìm đánh sao? Thế nên ngay từ đầu Ta đã bảo không được dùng lời đó mà ông không tin. Ta mà không dạy thì ông lại gán cho Ta một đồng nhãn nào là không từ bi, nào là bõn xén này nọ".

Đó chính là sự khác biệt giữa người biết nắm bắt ngôn ngữ và người không biết. Người ta đang ở tâm trạng nào vào lúc này, con có biết không? Không biết thì con chắc chắn làm hỏng việc, chắc chắn giống như tên ngoại đạo kia là tìm đòn.

Đệ tử: Máu chốt là bọn con hiện giờ thần thông không có, tha tâm thông không có, đến cả năng lực quan sát thần thái cũng chẳng xong ạ.

Sư phụ: Vậy thì chớ có nói năng bừa bãi, mắt đừng nhìn loạn, tâm đừng nghĩ quấy, việc đừng làm xằng. Chỉ cần giữ cho mình không loạn, đó chính là người thanh tịnh. Con làm một vị Pháp sư thanh tịnh chẳng phải rất trang nghiêm sao? Chứ làm một vị Pháp sư loạn cào cào thì trông ghê tởm biết nhường nào?

Kin văn: *"Ta không công nhận hạng người ưa làm việc thế gian là không tổn hại đến Pháp"*

Đệ tử: —— Phật cho rằng ưa làm việc thế gian là có hại cho Pháp ạ.

Sư phụ: Thế gian là gì? Là phiền não. Phật pháp là gì? Là giác ngộ. Con ưa thích phiền não, thì sự giác ngộ làm sao sinh ra được? Chắc chắn có hại cho sự giác ngộ rồi. Con xem bất kỳ một việc gì trên thế gian này thấy đều tồn tại sự vô minh. Dẫu cho là cõi trời Phi Tường Phi Tường – đỉnh cao nhất của tam giới, vẫn là vô minh. Con hỏi vị ấy cái gì, vị ấy chỉ có thể nói những gì mình biết, còn cái không biết vị ấy chịu chết; thậm chí cái vị ấy biết cũng chưa chắc đã đúng sự thật, chỉ là những gì vị ấy thấy và cảm nhận được thôi. Huống hồ tầng dưới như Sắc giới, Dục giới còn thảm hại hơn, sai bét nhè. Thấy đều là tâm mê muội, lấy đâu ra giác ngộ?

Đã vậy con còn ưa thích hành vi mê muội, ưa thích phiền não, thì lúc này sự giác ngộ không cách nào thiết lập nơi con được. Những gì đã thiết lập rồi cũng bị con bỏ rơi. Ví như: *"Ăn thân phần của vị ấy thấy đều là duyên của vị ấy"*, giống như người ăn dê, dê chết làm người, người chết làm dê, cuối cùng nó lại quay lại ăn thịt con. Con bảo con học thuộc câu này rồi, nhưng hề hồi tưởng lại – hãy nhớ kỹ chữ "hồi tưởng" nhé – hồi tưởng là gì? Là **vọng tưởng**. Hồi tưởng lại cái vọng tưởng lúc ăn dê ngày xưa, thấy thịt dê ngon quá, thế là vọng tưởng kéo tới. Con

vừa thấy hoan hỷ là chạy theo nó ngay, sinh lòng tham hỷ, đó gọi là phiền não. Con là hạng người ưa thích phiền não, thì sự giác ngộ của con tự nhiên bị con bỏ rơi rồi.

Con biết rõ thứ đó không được ăn, ăn rồi là phải trả; con ăn cái gì sẽ biến thành cái đó, nên không được ăn. Hãy nhớ: con ăn cái gì biến thành cái đó. Vấn đề là cái nghiệp của con dè còn thâm hơn cái nghiệp của con, vì con là người còn nó là dè. Con ăn nó, con tự hạ mình xuống một cấp, bằng vai phải lứa với nó rồi. Tương lai nó làm người nó không ăn con mới là lạ, thế là con vĩnh viễn không thoát khỏi vòng luân hồi đó. Hiện tượng luân hồi của mạng lưới nghiệp quán thân chính là như vậy đấy.

Đệ tử: Thế ăn cơm gạo thì có phải biến thành gạo không ạ?

Sư phụ: Cái đó thì không phải. Nhưng con ăn cơm xong, không cần phải đi làm hạt gạo, mà con đã trở thành một phần của hạt gạo rồi. Gạo là từ đất mọc ra, nó mang theo trọng lượng của đất, mang theo sức hút của trái đất. Được rồi, cái thân này của con cộng thêm trọng lượng của nó, cộng thêm sức hút của nó, con còn định đi đâu nữa? Khỏi cần đi bộ, khỏi ngồi xe, khỏi đi tàu, khỏi đi máy bay luôn đi. Con đã tự khóa chặt mình rồi, vì con khóa chặt vào việc bắt buộc phải ăn, mà nó là một phần của đất, nên con đã bị khóa chặt vào mặt đất, càng ăn càng nặng nề.

Đệ tử: Tại sao ăn động vật thì phải làm động vật, mà ăn thực vật thì không phải làm thực vật ạ?

Sư phụ: Con đã trở thành một loại thực vật rồi, trong cơ thể con đã có thành phần của thực vật đó rồi. *"Ăn thân phần của vị ấy thấy đều là duyên của vị ấy"*, hãy nhớ cái nghiệp duyên này đã hiện diện nơi con rồi, bao gồm cả những tập khí phiền não của nó cũng hiện diện nơi con luôn. Con đã hòa nhập thành một phần mạng sống của nó rồi, con đang làm nó đấy. Chỉ là hình tướng của con không phải là nó, con không phải là cái mầm cây, nhưng nó đã hình thành nên một phần của con rồi, con đang thực sự làm nó.

Đệ tử: Thế nó được hình thành như thế nào ạ?

Sư phụ: Có rất nhiều thứ là công đức của Phật Bồ-tát, có nhiều thứ là công đức của các vị Địa thần. Nhưng lúc các con ăn, các con không hề nghĩ đến công đức của Phật Bồ-tát, không nghĩ đến ơn cứu tế ban tặng của Địa thần, trái lại các con chỉ tham đồ, tham luyến, chỉ công nhận cái vật đó thôi. Khi con chỉ nhận vật, con cũng chỉ là vật đó, con chỉ là cục đất, con chẳng là gì cả. Nghĩa là con chỉ là cái nghiệp đó thôi, đó là một nghiệp tướng, và trên người con đã bắt đầu xuất hiện cái nghiệp tướng đó rồi.

Đệ tử: Nếu lúc con ăn cơm mà nghĩ đến công đức của Phật Bồ-tát, công đức của Địa thần, thì con sẽ thế nào ạ?

Sư phụ: Lúc đó con sẽ biết ơn, con sẽ muốn tri ân báo đáp, con muốn báo đáp Ngài. Người biết tri ân báo đáp thì thiện căn không những không bị hồng mà còn tăng trưởng thần tốc. Còn nếu không làm được việc tri ân báo đáp, thì cái gốc của con cùng lắm chỉ được coi là chưa hồng thôi; người biết ơn thì thiện căn không hồng, người báo ơn thì thiện căn tăng trưởng nhanh, còn kẻ vô ơn thì trực tiếp chặt đứt thiện căn luôn. Hạng như các con cứ tùy tiện mà ăn, thấy đều là hạng vô ơn, thiện căn đều bị chặt đứt sạch rồi.

Đệ tử: Nhìn thấy những vật phẩm ban tặng này, mà suốt ngày chỉ dùng lòng tham để tạo tác ạ.

Sư phụ: Thế thì thảm hại hơn nhiều, đó là đang tạo nghiệp địa ngục đấy. Chính là mượn công đức của Phật Bồ-tát, mượn công đức của các vị Thần minh, con dùng công đức của các Ngài để mua tấm vé vào địa ngục mà thọ khổ.

Đệ tử: Cứ "cái này ngon, cái kia không ngon", suốt ngày nghiên cứu chuyện này, chính là mượn công đức của người khác để nghiên cứu đường vào địa ngục ạ.

Sư phụ: Trong kinh điển có ghi chép: đức Phật Thích Ca và rất nhiều vị Phật Bồ-tát thấy đều phát nguyện vào thời kỳ Tam tai cuối kiếp, ví như nạn đói, các Ngài sẽ biến hiện thành lương thực, thành những loài thực vật ăn được để con không bị chết đói. Lúc nạn dịch bệnh, Ngài biến thành thảo dược mọc khắp nơi, con chỉ cần vớ đại một nắm cỏ nhai là sống được. Thế nên trong thời Tam tai, các Ngài thấy đều hiển hiện tương ứng dưới hình thức thực vật, vì con không có tư cách thấy được công đức thân của Ngài, con chỉ thấy được những thứ này thôi. Đáng lẽ ra vào thời Tam tai, con đến cả thức ăn cũng chẳng đáng được thấy, nhưng con vẫn thấy được vì các Ngài biến hiện thành như vậy để cứu con.

BÀI PHÁT NGUYỆN HÀNG NGÀY: ĐOẠN TRỪ TÀ PHƯƠNG TIỆN – AN TRỤ NHIỀU ÍCH THỰC HÀNH

(Nương theo Hội Phát Khởi Chí Nguyện Vui Thích Thủ Thắng Của Bồ Tát)

Nam Mô Bản Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nam Mô Đại Hạnh Phổ Hiền Bồ Tát.

Nam Mô Đại Bi Quán Thế Âm Bồ Tát.

Con nguyện nương theo oai lực của Kinh điển và lời dạy của Sư phụ, thay mặt cho **Tất cả chúng sinh** đang bị chướng ngại bởi tà phương tiện và lòng tham mà phát đại nguyện rằng:

1. Sám hối lòng ưa thích nhiều chạm và phát nguyện mặc giáp nhẫn nhục chân chính:

Sám hối: "Con xin thay mặt chúng sinh chí tâm sám hối tội lỗi ưa thích những sự xúc chạm của sáu căn, đắm chìm trong việc phân biệt ngon dở, thơm tho hôi thối mà không biết đó chỉ là những nhãn dán hư huyền của bản ngã. Sám hối vì đã lừa dối chính mình và người khác rằng mình đang nhẫn nhục, trong khi thực tế vẫn bị sáu trần dắt mũi không rời."

Phát nguyện: "Nguyện cho tất cả chúng sinh đắc được mười loại Nhẫn của kinh Hoa Nghiêm, nhận thức thấu triệt bản chất của sáu trần chỉ là vật chất vô tri, không có tốt xấu đúng sai. Nguyện cho mỗi chúng sinh đều thực sự mặc lên mình bộ Giáp Nhẫn Nhục, đối với thấy mọi sự tiếp chạm đều giữ tâm bất động, không sinh lòng ưa thích hay chán ghét."

2. Sám hối tội lỗi phiền não và phát nguyện giữ luật nghi thanh tịnh:

Sám hối: "Con xin sám hối mọi vọng tưởng Tham, Sân, Mạn, Nghi dẫu là nhỏ nhất đang âm thầm đạo diễn, thù dệt nên những kịch bản sai lầm trong não bộ. Sám hối vì đã để những ý nghĩ 'no chết phiền não' dẫn dắt vào con đường tà vạy, lấy có tu hành để thỏa mãn lòng tham

ăn. Sám hối sự thiếu vệ sinh trong cả thân xác lẫn tâm hồn, làm hoen ố hình ảnh người tu hành."

Phát nguyện: "Nguyện cho tất cả chúng sinh thấu suốt rằng một chút phiền não cũng đủ để làm hồng luật nghi. Nguyện cho chúng sinh giữ được sự thanh tịnh trong cả thân và tâm, hằng giờ hằng khắc tỉnh táo trước từng vọng tưởng, giữ gìn vệ sinh tâm hồn và thể xác như Phật đã dạy, thành tựu người tu hành thanh tịnh chân chính."

3. Sám hối dùng tà phương tiện và phát nguyện tu hành như lời Phật dạy:

Sối hối: "Con xin sám hối thói quen dùng những phương pháp sai lầm, vòng vo tam quốc để đạt được mục đích ích kỷ. Sám hối những khi nói lời dối trá, không thẳng thắn, bắt người khác phải đoán mò ý định của mình khiến mọi việc vốn tốt đều thành ra tồi tệ. Sám hối vì đã lấy bộ lọc phiền não để xử lý mọi sự việc trên đời, biến Chánh pháp thành tà kiến."

Phát nguyện: "Nguyện cho tất cả chúng sinh thấu suốt rằng Phật pháp là Pháp của sự giác ngộ, là phương pháp tuyệt đối chính xác để thành công. Nguyện cho mỗi lời nói của chúng sinh thấy đều là chân thật ngữ, thực ngữ, mỗi hành động đều theo đúng nguyên lý quy tắc của Chánh pháp. Nguyện cho chúng sinh biết dùng Thiện phương tiện để chuyển hóa mọi nghịch cảnh thành thiện nghiệp, hằng ngày Nhiều ích pháp giới."

4. Sám hối thói ham nói, ham việc thế gian và phát nguyện tri ân báo đáp:

Sám hối: "Con xin sám hối thói ham nói lời vô ích, ham tham gia vào những việc thế gian hỗn loạn làm tri trệ sự giác ngộ. Sám hối tội lỗi vô ơn, khi thọ dụng thức ăn - vốn là sự biến hiện công đức của Phật Bồ-tát và Địa thần - mà chỉ biết khởi lòng tham ngon dở, tự mua tấm vé vào địa ngục cho chính mình."

Phát nguyện: "Nguyện cho tất cả chúng sinh đắc được đức tính im lặng sấm sét, hễ nói ra lời nào là lời đó Nhiều ích chúng sanh, khiến muôn loài đều được lợi lạc. Nguyện cho chúng sinh luôn giữ lòng tri ân báo đáp trong từng miếng cơm manh áo, thấu suốt ơn cứu tế của các bậc bề trên để thiện căn ngày càng tăng trưởng thần tốc, sớm ngày bùng sáng Diệu Minh Chân Tâm, viên mãn Đại Hạnh Phổ Hiền."

Đồng thời đầy đủ lòng tin hoan hỷ cực lớn sức dũng mãnh tinh tấn cực lớn, một lòng chuyên niệm không tạp loạn, dùng sức thệ nguyện này cố định thành một phần cho riêng mình, hình thành nên trí tuệ xảo diệu, khế hợp với căn cơ của chúng sanh. Xin nguyện này đồng với tự tánh chân như, biến khắp tất cả mọi thời gian không gian và nơi chốn phát huy diệu dụng, đầy đủ từ bi hỷ xả lợi ích tất cả chúng sanh.

Cúi xin Chư Phật mười phương chứng minh cho thệ nguyện của chúng con sớm ngày viên mãn.

